

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXXII. Exempla aliquot singularis, in divinâ voluntate implendâ,
fervoris proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

beantur? Nescio equidem, quodnam demum frigus cordis, sedecim hisce vehementibus tonitruis possit resistere, quin à tam luculento igne flammam saltèm aliquam calorémque concipiat, & inardescat.

CAPVT XXXII.

Exempla aliquot singularis, in divinâ voluntate implendâ, fervoris proponuntur.

POSTEAQUAM rationes istas & argumenta multiplicia studiosè congesi, quæ apta credebam, ad excitandam in animâ, Creatori nostro placendi, ejusque sanctissimæ voluntatis magno cum affectu & fervore adimplendæ, viva sanctaque desideria; hoc nunc Capite, quò illud ipsum animo penitiùs affigam & inseram, illustria aliquot DEO famulantium, eique præcipua quadam cara & sollicitudine, ex toto corde, ex tota anima, mente, & virtute sua, perfectissimè placere studentium, imirationi nostræ,

R

exem-

exempla proponam. Nam quidquid à nobis præstari potest, id sanè permodicum est, iis collatum, quæ rationibus proximè allatis permoti fecerunt Sancti; qui divini beneplaciti exsequendi studio, molestias laboresque nullos subterfugerunt.

Simeon Stylites, in columna angusta, sub dio, gelu, ventos, frigus, æstum, omnemque cæli inclementiam corpore suo expertus, octoginta, & amplius, annos perstitit: ita ut dormiret aut consideret nunquam; vix adeò unquam, nisi semel in hebdomade, cibum caperet. Dies noctesque orabat, & interea corpus toties inflectebat, ut Theodoretus famulus, intra breve tempus, numerârit aliquando adorationes huiuscemodi inflexionesque mille ducentas, quatuor & quadraginta, plures numeraturus, nisi numerando fessus desisset. Incurvabat verò se adeò, ut fronte terram contingeret: id quod tam emaciato debilitatòque corpori non poterat non molestissimum accidere. Erat præterea aspero cilicio à capite ad pedes usque totus coopertus: cùmque aliis multis sufficiat, longè mollius cilicium, di-
em

em unum, aut medium etiam, induisse;
Sanctus hic, intra annos plures quàm octo-
ginta, neque interdiu, neque internoctu,
suum aliquando exiit. ^a

S. Iacobus Anachoreta tumulum, in
decimum usque annum habitavit, & vivus
veluti sepultus fuit, ut in tuto salutem suam
collocaret: idémque ne Deo displiceret,
manum ardentibus flammis injicere non
dubitavit. ^b

Ioannes Monachus, angustæ se rupi in-
clafit, orans perpetuò, non sedens omnino, non
dormiens, nisi quantum somni stans suffura-
batur; & Dominicâ solum sumens Eucharis-
tiam, nihil aliud comedebat: credebátque
tamen ille ipse, omnia hæc modicum esse
ad Æternitatem.

Abbas Pachomius, ut Dei causâ aliquid
faceret, eique placeret, super spinas nudis pe-
dibus incedebat: & cum infigerentur ei plurimæ,
letabatur, patienter ac fortiter ferens; recolens,
quòd Dominus noster in Cruce clavis fuerit dignã-
ter affixus. ^d

R 2

Sara,

^a Sur. To. 1, 5 Ianuar. & alii. presertim Raderus 3 parte
Virid. cap. 4, quem vide. ^b Sur. 28 Ian. è Metaphrasse.

^c Pallad. hist. Lausiac. cap. 61; & Ruffin. lib. 2, cap. 15.

^d Vna ap. Rosvold, lib. 1, cap. 11.

Sara, virginum sacrarum Antistita, Christi amore ipsa se damnaverat, ne quam vitæ hujus delectationem admitteret; ipsosque sexaginta annos super alveum fluminis habitavit, illud tamen spectavit numquam. ^e

Philoromus presbyter, speluncâ se, tamquam captivum conclusit, ferreâ catenâ manus pedesque vinctus, sed mente semper in suum defixus Conditorem. ^f

Zoërdardus Anachoreta, noctes ferè integras perpetuâ oratione fallebat. Cavata quercus domum illi præbuit. hanc intus totam acutis clavis ligneis asperavit: ad caput doliarem circulum, appensis quatuor lapidibus, affixit; ut quocumque fatigatum caput, vel reliquum corpus sese acclinaret, lapides aut clavos monitores sentiret. ^g

S. Guilielmus, à quo tempore ad DEVM conversus fuit, numquam posuit loriam durissimam, galeamque ferream, quibus corpus ipse suum acerrimè divexabat. ^h

Sanctæ Christinæ porrò rigor & supplicia

^e Pelag. lib. 7. num. 19. ^f Pallad. Hist. Lausiac. cap. 113.
^g Maurus Boëmus: Episcopus in ejus vitâ, & Harenus
^h Maji. ⁱ Lippeloo 10 Februarii.

cia, omnem vincunt admirationem, cuius
vita tota portentum fuit. Iam fornaces illa
succensas ingrediebatur, jam glacie duratas
aquas subibat, modò è patibulis se suspen-
debat, modò facinorosorum rotis membra
illigabat, interdum per sentes & vepreta
volutabatur, canumque in se dentes arma-
bat: ita ut corpus ipsius, adeò discerptum la-
cerumque, unicum vulnus præferret.ⁱ

Quid jam ardorem commemorem vi-
tamque rigidissimam Monachorum anti-
quorum, quam suis se oculis spectasse te-
statur S. Ioannes Climacus, ideoque audi-
endus? *Vidi*, inquit ipse, *quosdam ex innocen-*
tibus illis reis, totas noctes, ad usque manè, sub dio
immotis pedibus stantes, & miserabiliter cum
somno & natura luctantes, vique hujus penè fra-
ctos, dum nullam sibi penitus quietem indulge-
rent, immo se-ipsos graviter adhuc objurgarent,
& conviciis insuper & contumeliis excitarent.
Alios calum intuentes, & illinc opem cum la-
mentabili voce gemituque implorantes. Alios i-
tem, qui in precibus perseverabant, manus post

R 3

terga

ⁱ Ser. 23 Tunii, è Cantipratano; & Bellarm. de Gemitu Co-
lumba lib. 2, cap. 9.

terga sceleratorum ritu revincti, vultus alto mœ-
 rore confusos humi defigebant, ut qui se indignos
 judicarent, qui calum respicerent, nihil ausos
 loqui, nec ullam vocem mittere, nec precari,
 DEVM appellare. Sedebant alii humi in pavi-
 mento supra cinerem & saccum, genibusque vul-
 tum tegebant, frontibus humum ferientes: alii
 assidue pectus tundeant. — Erat verè ibi clarè-
 que videre Davidis verba; spectare, inquam, af-
 flictos & curvatos usque ad finem totius
 vitæ, qui tota die contristati ingredie-
 bantur^k, olentibus jam & corruptis putrefa-
 ctisque corporis cicatricibus, ut qui nullam
 carnis curam haberent, & obliti erant com-
 edere panem suum, & potum aqua la-
 crymis & fletu miscebant; pulverem &
 cinerem pro pane manducabant. Ossa cu-
 ti adhærebant, & ipsi tamquam fœnum
 exaruerant^l. Nec aliud apud illos audire erat,
 quàm hujuscemodi voces, *Væ, væ miseris nobis,*
iterumque væ miseris nobis! meritò, meritò! par-
ce, parce Domine! Alii clamabant, *Miserere,*
miserere! Rursus alii miserabilius, *Ignosce*
Domine

^k Psalm. 37, v. 7. ^l Psalm. 101, vers. 5 &
 seqq.

Domine, ignosce, si ullus venia locus! --- Alii in gravi solis aestu se cruciabant; alii frigore se torquebant: alii cum modicum quid aquae libassent, desierunt, tantum ut ne siti enecarentur: alii cum panem gustassent dumtaxat, illum rursus procul ab se rejiciebant, se indignos dicitantes, qui cibum humanum sumerent, qui bestiarum opera exercuissent. --- Erat videre in illis genua, quae ex assidua geniculationum consuetudine callum obduxerant: oculos exesos & depiles, aliosque in sinus capitis recedentes. genas habebant saucias, & ardore ferventium lacrymarum adustas: vultusque pallentes & emaciatas facies, nihil à mortuis, si conferres differentes: pectora plagarum ictibus liventia, & è crebris pugnorum verberibus cruenta, sanguinis ex pectore rejecta sputa. Vbi illic lectus quieti positus? ubi mundities, & adversus frigora vestis munimentum? rupta & lacera omnia & inquinata, sordibusque vermium scatentia. Nihil ad horum patientiam, obsessorum à demonibus vexatio: nihil mortuorum luctus: nihil in exilio degentium calamitas: nihil supplicium parricidarum: nihil revera illorum poena, & inflicta tormenta, ad voluntariam horum

castigationem & carnificinam. --- Alii Dominum precabantur, ut morbo comitiali seu epilepsia corripenterentur: alii occacari, & fœdum miserandumque naturæ monstrum, portentum, ac spectaculum fieri cupiebant: alii nervorum stupore percuti, & paralyti dissolvi, dummodo ne futura inferorum supplicia experiri cogenterentur.^m

Neque verò inter horum temporum Ascetas defuerunt, qui prodigiosas ejusmodi, & pares Anachoretarum & Cœnobaritarum antiquorum rigori pœnitentias usurpavêre: quales Beatus Henricus Suso, Beatus F. Petrus de Alcantara, F. Ioannes de Cruce Carmelita, & P. Georgius Colibrant è Societate nostrâⁿ, atque ex omnibus Religiosorum Ordinibus alii longè plurimi.

Omitto narrare de Martyribus. Ecquid non illi pertulerunt, ne divinæ voluntati, tametsi cum carnis, sanguinis, corporis, & vitæ impendio jacturâque implendæ, ulla-
tenus

m Ita Climacus ex interpretatione Raderi nostri in Scala Paradisi Gradus, qui est de accurata & sincera pœnitentia, carptim, n. Vita & Elogia singulorum consulantur.

tenus contrairent? S. Clemens, Præsul An-
 cyranus, octo ipfos & viginti annos, atrocif-
 sima omnis generis tormenta sustinuit.
 Candentes subulæ per medios manûs digi-
 tos, ad ipsas usque ulnas eidem infixæ: galeâ
 ignitâ illius caput contectum fuit: totius
 corporis ossa durissimis faxis comminuta:
 rotæ alligatus, virgisque crudelissimè con-
 cisus, miserandum ipsis Gentilibus præbuit
 spectaculum: & tamen ab ipsomet Cle-
 mente, ut suo se probaret Redemptori, hæc
 aliâque gravissima supplicia, exigua esse cre-
 debantur.

Libertatem præ ipsa vita æstimare so-
 lent viri nobiles: verumtamen Sancti Pau-
 linus p & Serapion Abbas q, DEO placendi
 cupiditate accensi, spontè seipos vendi-
 derunt, & vilissima facti mancipia, in sudo-
 re vultûs sui summoque labore, diù vixe-
 runt.

S. Iosaphat r, pluresque alii, amplissima
 regna in unius Christi gratiam deserue-
 runt.

R s

runt.

o Sur. 23 Ian. Vide Gallonium de Cruciatibus Martyrum.
 p S. Greg. Dial. lib. 3, cap. 1. q Pallad. hist. Laus. cap. 33.
 & Vita Barl. & Iosaphat cap. 36.

runt. Immensum illud DEO perfectè placendi desiderium, tantum in eis potuit, ut delicias, libertatem, vitam, honorem, & regna mundi reliquerint; ardua quæque ac molesta ambiverint, tormenta experiverint, in servitum se dederint, sui humiliatione & contemptu exultaverint, extremam paupertatem amaverint, ipsamque adeò mortem amplexi sint. Nihil, quod DEI causa aut pati aut facere possent Sancti, umquam illi detrectârunt. Quidquid præstari ulla ratione poterat, in eo curas ipsi omnes, & Creatori suo serviendi studium defigebant & consumebant, adeò ut ex ipsis nonnulli plura propè egerint toleraverintque, quàm humana natura posse videatur.

Ac licet præclara eorum opera cum summâ admiratione in lucem proferri queant; incredibilis tamen ille animi æstus & generosa proposita, quia intus latentia, producere nullo pacto licet: nihilo-minus, ut ad eorum imitationem accendamus, è multis, quos recensere haberem, animarum sanctarum & electarum DEI sponsarum, quibus caluerunt, fervoribus, cõtentus ero unico, sed admirabili

bili exemplo, quod hoc in genere nobis reliquit zelosus & maximè spiritualis Pater Iacobus de Saura. Planè confido futurum, ut ardor ille, quo illustris hic Vir DEO suo servire, ejusque in omnibus beneplacitū exsequi optabat, pudefaciat tepidos; fervētiores verò, quasi admotis calcaribus, excitet inflammētque. Tam extraordinario flagrabat ille odio propriæ volūtatis ac libertatis, tantòque simul desiderio, Creatoris sui volūtatem summo studio alacritatēque complendi, ut ad hoc se inusitatis eximiiisque oblationibus & holocaustis, (quæ de se ipse faciebat, offerebat, repetebat, renovabat, frequenter augebat) quantum posset, obligarit, istud unum perpetuò sollicitus & inhians, ut DEI semper, numquam autem suam faceret voluntatem. Nemini equidem auctor sim, ut zelo parùm prudente, & inconsultò, istiusmodi sibi obligationes & vincula imponat; omnes tamen adhortor, ut ipsius in operando fervorem imitentur. Hic DEI servus, divino amore saucius, & inexplicabili Dilecto suo IESU gratificandi cupiditate æstuans,

R 6

pro

pro modico reputabat, quòd DEI ubique
exsequeretur voluntatem, si suam interea
libertatem retineret: eam abolere propte-
reà voluit, votòque se ad hoc obligare; in
rebus omnibus, quod perfectius sit, facere
promittendo. Porrò cùm magnum præcla-
rùmve nihil ideo à se fieri existimaret,
quòd animam solùm, non autem corpus
suum & viscera DEO consecrâssset & oppig-
nerâssset; obligationem hanc, Domino suo
factam, ipsi cordi suo inscribere exoptavit.
Quod quia facere non poterat, fecit certè
quod potuit, pectusque sibi ipse à superiore
corde aperuit, & proprio sanguine votum
suum scripsit, nomineque adscripto firma-
vit signavitque. Vulnus illud altè adeò in
corpus descenderat, ac si cor ipsum & inte-
stina penetrare voluisset; uti à morte, reli-
cta inibi cicatrix, clarè testabatur. Attamen
ejus curæ vel sic minimè remittebant, &
hoc tali sacrificio neque fames amatoris
IESU explebatur, neque sitis illa, ad aquas
vivas anhelans, tantillum mitigabatur, ne-
dum restinguebatur: arctius etenim se-
ipsum DEO obligare exoptabat. Quod cùm
fieri

fieri posse desperaret; unicum hoc remedium reperit, ut holocaustum suum repeteret, verbisque singularibus generalem oblationem clariùs uberiùsque explicaret: id quod crebrò admodum faciebat; eò quòd ardor ille DEO seruiendi, ipsùmque magis magisque amandi, quo inflammabatur, quietem illi nullam permetteret. Primam hanc renovationem instituit in pervigilio DEIPARÆ in cælum assumptæ: & quia verba ipsius, interioris animi sunt indices, affectusque inibi latentis testes certissimi; nequid illa de virtute dignitatèque sua amittant, ea, ecce, cum fide reddimus; suntque illa ipsa quæ sequuntur.

Amore, inquit, Sanctissimæ Trinitatis, IESU, MARIÆ & Sanctorum omnium, voveo, quòd ad maximam velim perfectionem conniti. Nosti, mi DEVS, desiderium meum, & quomodo moriar præ amore quem habeo, Tibi purissimo cum affectu seruiendi. O DEVS meus, & Amor meus, suscipe me in servum Tuum, & meam mihi negligentiam benignus remitte. Voveo item, quòd niti velim & aspirare ad Angelicam puritatem: quòd ad rem omnino nullam afficiar, nisi ad Te,

R 7

& pro-

& propter Te; neque aliud amabo, nisi Te DEVM
 meum: quòd in rebus omnibus, ubi peccatum non
 cernitur, obtemperabo Superioribus meis, omnem-
 que illorum voluntatem, affectu & perfectione,
 quantâ potero maximâ, exsequar: quòd quicquid
 faciam, dicam, cogitabo, desiderabo; id omne futu-
 rum sit amore Sanctissimæ Trinitatis, & Domini
 mei IESV, ac Dominae meæ MARIÆ, Sancti Iose-
 phi, Sancti Patris mei Ignatii, & Curiae celestis u-
 niversæ: quòd regulas meas servabo, neque deli-
 beratè peccatum, etiam minimum, aut imperfe-
 ctionem ullam admittam: quòd cum gratiâ DEI
 mei conabor esse in continuo actu exercitiòque a-
 moris, conformitatis, resignationis, & desiderio ei-
 ùs DEO meo placendi, & quòd omni loco ac tem-
 pore in DEI presentia amulare studebo.

Hic quoque admirabilis hominis zelus
 non conquiescebat: quippe non multò
 post, quia cor amore exaestuans aliter eum
 vivere non sinebat, istud ipsum votum ite-
 rare & restaurare aggressus est, novam illi
 obligationem addendo; Divinâ nempe ope
 adjutum, omni conatu suo, precibus, cete-
 risque quibuscumque posset modis, pro-
 curaturum se conversionem totius mundi,

cun-

cunctorum peccatorum, gentilium & hæreticorum, salutem animarum illorum, salutem item justorum, qui jam sunt, qui que erunt seculis venturis, eorundemque perfectionem; voto se obstringendo, eum in finem quotidie salutem propriam, sanguinem, honorem vitamque suam offerendi.

Verum nec ista religiosissimi & DEVM imitandi studiosissimi Viri animum explere poterant: quippe qui per holocausta priora summam se obstrictum crederet, ad studium tantummodo curamque singularem, in majori perfectione obtinendam, ponendam, non declarando, pro eo ac optaret, omnes & singulas particularium actuum obligationes. quare repetivit auxitque obligationem suam pristinam voto novo, faciendi scilicet id, quod supremum excellentissimumque foret in virtutibus omnibus, unamquamque speciatim designando, uti humilitatem, modestiam, silentium, paupertatem, castitatem, puritatemque Angelicam, obedientiam, misericordiam, eleemosynas, patientiam, benignitatem, fortitudinem, justitiam, devotionem, pietatem,

gra

gratitudinem, orationem, DEI præsentiam, mortificationem, zelum animarum, charitatem, &c. atque quotcumque possit, internos externosque dictarum, & reliquarum virtutum omnium, nobilissimos actus quotidie exercendi: eatenus, (ita ipse loquitur) ut scienter numquam occasionem ullam se mortificandi elabi sibi patiat, neque actum virtutis ullum, si modò poterit, exercere prætermittat.

Hoc verò est, ô mei Lectores, fervere spiritu: hoc, servire tanto Amico quantus est IESVS: hoc, servum esse diligentem & fidelem: hoc, obedientem se præstare filium DEI: hoc denique, amare DEVM. Pudeat nos & confusio operiat facies nostras, cum videmus esse alios, qui tantopere studeant placere DEO; nosque nihilò seciùs adeò in ejus obsequio remissos desidésque permanere. Minúsne fortassis bono IESV debemus; aut non æquè pro nobis IESVS mortuus est? Quid tandem agimus? quid spectamus? Num fortè DEI servi esse nolumus? num filii Altissimi dici non curamus? num amantissimum nostri IESVM nostrum red-
amare

amare recusamus? Opere profectò factisque ipsis hæc omnia facimus: tum quia parùm seriò firmiterque decernimus; tum quia negotium ipsum languidè aggredimur. Non eò verò (quod etiam superius attingi) hæc à me commemorantur; quasi cupiam, ut similibus quispiam Religionis votorumque se vinculis adstringat. Nam ut præteream nunc, ubi illa, quantumque, & quo-usque obligare possint; plerique profectò summâ cum imprudentiâ, tantarum rerum vota conciperent: quoniam non omnibus necessariæ ad hoc spirituales vires conceduntur; sed neque id promiscuè communiterque expediret. Quòd si verò ad concipienda illa aptus aliquis & idoneus reperiretur; nullo tamen modo suis hic morem gerat desideriis ac voluntati, priusquam bene multumque deliberaverit, & institutionem ac manuductionem circumspectissimam, prolixasque orationes prudentis Confessarii, aut Moderatoris & Præpositi sui adhibuerit. Quod maximè in hoc Viro est admirandum, qui Patres habuit Magistrósque spirituales, harum rerum ap-
primè

primè gnaros; nequis illum malè in exem-
plum trahat, seque ipse immoderato fervore
fallat ac seducat. Non judicabant illi zelo
& ardori hujus Patris hac in parte adversan-
dum, eumve impediendum esse, propter
virtutis quam in ipso notabant minimè vul-
garem excellentiam, copiosamque sancti
Spiritus gratiam, quâ cælitus adjuvabatur.
Id solùm inculcare & suadere conor, ut
sponte nostra excitemur ad faciendum id,
quod omni jure facere tenemur: atque hu-
jus Dei servi exemplum ideo dumtaxat pro-
posui, ut obligationes votæque ab ipso factæ
ta miremur; eadem autem exsequentis ar-
dorem summamque contentionem, in ac-
tionibus nostris imitemur: quam sibi ac-
ceptissimam esse, multis illis ac illustribus,
quibus fideles suos famulos honorare con-
suevit miraculis, Deus frequenter pate-
fecit.

CA